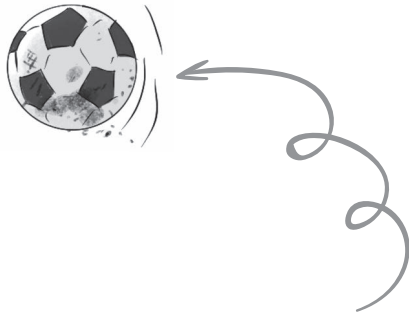

Luku 1

Marcus avasi kouluruokalan ovet ja harppoi sisään aamupalalle. Sali oli iso, kirkkaasti valaistu, ilmava ja lämmin, se oli täynnä kovaäänisesti keskustelevia lapsia. *Vasta paahdetun paahtoleivän ja raikkaan appelsiinimehun* tuoksut leijuivat Marcuksen nenään.

”Hei, Marcus!”

Iso porukka kyyhötti yhdessä pitkistä puupöydistä, joita ulottui ruokalan laidalta toisel-

le. Kaikkien päiden yllä huiatoi käsivarsi, joka viittilöi häntä tulemaan lähemmäksi.

”Hei, Amira”, Marcus sanoi hymyillen ja tuli pöydän luokse.

”Minä nimeän Marcuksen hoitamaan vuoron puolestani”, Amira julisti kovalla äänellä. Katseet kääntyivät kohti Marcusta, kun tämä **vääntäytyi** ryhmän läpi. Kaikki olivat kerääntyneet pöydällä seisovan korkean, huojuvan Jenga-tornin ympärille. Marcus vilkaisi Amiraa toinen kulma kysyvästi koholla.

”Oletko aivan varma?” hän kysyi.

Amira nyökkäsi.

”Jätit minulle yhden hankalimmista vuoroista”, Marcus mutisi katsellessaan tornia. Hän rapsutti takaraivoaan. Sitten, epäröimättä, hän ojensi kätensä ja naputti yhtä palikkaa asiantuntijan ottein. Se liukui sujuvasti pöydälle, ja muu torni jäi pystyyn täysin ehjänä.

Yleisön joukossa aaltoili

ooooooooooh -huuto.

Marcukselta pääsi helpotuksen huokaus, ja kaikki tämä huomio hämmensi häntä hieman. ”Nähdään myöhemmin”, hän hihkaisi muille ja tunkeutui takaisin ryhmän läpi. Hän meni tarjoilulukuulle hakemaan ruokaa ja hymyili keittäjälle, kun tämä ojensi hänelle punaisen muovikulhon ja mustan muovilautasen.

Kääntyessään Marcus huomasi kaverinsa Oyin ja Patrickin, jotka istuivat ruokalan peränurkassa. Hän lähti heidän luokseen ohittaen matkalla muitakin porukoita, jotka pelasivat lautapelejä, tekivät kotitehtäviä, söivät aamiaista tai vain jutustelivat keskenään.

”Moi, Marcus”, Oyin ja Patrick sanoivat yhteen ääneen, kun hän saapui paikalle.

Marcus virnisti kavereilleen. Patrick oli isokokoinen poika, mutta nopeampi kuin melkein kukaan muu ikäisistään. Hänen ohutsankaiset lasinsa pysyivät kasassa teipinpätjän avulla, sillä hän oli **särkenyt** ne viime viikolla jalkapallotreeneissä. Oyin oli lyhyt tyttö, hänellä oli pieni afrokampaus ja hänen jalkatyönsä oli *maagista*.

”Moi, kaverit”, Marcus sanoi ja asettui istumaan penkille heitä vastapäätä.

”Mitä on tänään ruokalistalla?” Patrick kysyi.

”Paahtista ja Weetabixia”, Marcus vastasi virnistäen. ”Vain parasta polttoainetta minulle.” Hän nosti pikaisesti peukut pystyyn.

”Joo, Weetabix-päivinä sinä olet ruokatunnilla oikea **futiskone**. Melkein yhtä hyvä kuin minäkin”, Oyin sanoi ja iski Marcusta kevyesti nyrkillä käsivarteeseen.

Marcuksen hymy hyytyi hieman. Hänestä tuntui pahalta, mutta hän joutuisi keksimään uuden tekosyy, jotta pääsisi pelaamasta Oyin ja Patrickin kanssa tänään ruokavälitunnilla. Peli ei vain ollut sujunut häneltä kunnolla sen jälkeen, kun hän oli hukannut pallonsa...

Hän näki tapahtumat mielessään aina, kun sulki silmänsä.

Hän näki, kuinka vasen jalka *luiskahti*, kun oikea oli *potkaisemassa* jalkapalloa kohti.

Hän näki varpaansa **iskeytyvän** palloon huonoimmassa mahdollisessa kulmassa.

Hän näki pallon **suhahtavan** ylöspäin, **korkealta** yli niiden kahden koulurepun, jotka toimivat maalitolppina, **korkealta** yli maalivahdin pään ja **korkealta** yli koulun piha-aidan.

Sitten se oli poissa. Kadonnut jonnekin koulun naapurirakennuksen lähelle. Se oli tapahtunut yli kuukausi sitten, mutta hän näki sen vieläkin selvästi. ”Hei!” Oyin tökkäsi hellävaraisesti Marcusta otsaan. ”Onko siellä ketään kotona?”

Marcus räpytteli silmiään.

”Mitä sinä sanoitkaan?”
hän kysyi.

”Sinä muistelit taas sitä, kuinka potkaisit pallon aidan yli”, Patrick totesi.

Marcus huokaisi. ”Mistä arvasit?”

”Nykyään aina kun sinä menet mykäksi, sinä ajattelet sitä palloa”, Oyin sanoi.

Patrick nyökkäsi, otti silmälasit päästään ja kiillotti linssit kunnolla ennen kuin asetti ne takaisin nenälleen.

”Minä vain *tiedän*, että voisin vielä saada sen takaisin”, Marcus mutisi hiljaa.

”Marcus, me kiersimme koko aidan ja kurkimme joka raosta”, Oyin sanoi lempeästi. ”Sitä ei vain näkynyt missään.”

”Ehkä minä en osannut katsoa tarpeeksi tarkasti”, Marcus intti. ”Ehkä minun olisi pitänyt kiivetä aidan yli.”

”Marcus, sinä tunnet säännöt”, Oyin sanoi äskeistä matalammalla äänellä. ”Me emme mene aidan yli, jos emme näe palloa. **Se olisi liian iso riski.**”